

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

4. června 2020*

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Evropská služba pro vnější činnost (ESVČ) – Dočasný zaměstnanec – Psychické obtěžování – Žádost o pomoc – Zamítnutí žádosti – Žaloba na neplatnost a žaloba na náhradu škody – Článek 41 Listiny základních práv Evropské unie – Právo být vyslechnut – Článek 266 SFEU – Vyhovění zrušujícímu rozsudku“

Ve věci C-187/19 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 22. února 2019,

Evropská služba pro vnější činnost (ESVČ), zastoupená S. Marquardtem a R. Spacem, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalším účastníkem řízení je:

Stéphane De Loecker, bývalý dočasný zaměstnanec ESVČ, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupený J.-N. Louisem, avocat,

žalobce v řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení P. G. Xuereb, předseda senátu, T. von Danwitz a A. Kumin (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Evropská služba pro vnější činnost (ESVČ) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 13. prosince 2018, De Loecker v. ESVČ (T-537/17, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:951), kterým Tribunál zrušil její rozhodnutí ze dne 10. října 2016, kterým byla zamítnuta žádost Stéphana De Loeckera o pomoc podaná na základě článků 12a a 24 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „sporné rozhodnutí“), a dále zamítl žalobu, kterou podal Stéphane De Loecker, v rozsahu, v němž zněla na náhradu újmy, kterou údajně utrpěl.

Právní rámec

- 2 Článek 12a služebního řádu úředníků Evropské unie, ve znění použitelném na spor (dále jen „služební řád“), který se podle článku 11 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „pracovní řád“) použije obdobně na dočasné zaměstnance, stanoví:

„1. Úředník se zdrží veškerých projevů psychického nebo sexuálního obtěžování.

[...]

3. ‚Psychickým obtěžováním‘ se rozumí každé nepřístojné chování, které trvá po delší dobu, je opakované nebo systematické a zahrnuje mluvené nebo psané projevy, úmyslná jednání nebo gesta učiněná úmyslně, které mohou těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka.

[...]“

- 3 Článek 24 tohoto služebního řádu, který se podle článku 11 pracovního řádu použije obdobně na dočasné zaměstnance, stanoví:

„Unie pomáhá všem úředníkům zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností.

Společně a nerozdílně nahradí úředníkovi škody utrpěné v takových případech, pokud úředník nezpůsobil škodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí a nemůže-li získat náhradu způsobené škody od jejího původce.“

- 4 Podle článku 90 uvedeného služebního řádu:

„1. Každá osoba, na kterou se tento služební řád vztahuje, může předložit orgánu oprávněnému ke jmenování žádost, aby vydal v její věci rozhodnutí. Orgán sdělí dotyčné osobě své odůvodněné rozhodnutí do čtyř měsíců ode dne podání žádosti. Neobdrží-li žadatel do konce této lhůty žádnou odpověď na žádost, má se za to, že rozhodnutí je zamítavé, proti takovému rozhodnutí je možné podat stížnost v souladu s následujícím odstavcem.

2. Každá osoba, na kterou se tento služební řád vztahuje, se může obrátit na orgán oprávněný ke jmenování se stížností na opatření, které se jí nepříznivě dotýká, pokud uvedený orgán rozhodl nebo pokud nepřijal opatření stanovené služebním řádem. Stížnost musí být podána do tří měsíců.

[...]

Orgán oznámí dotyčné osobě své odůvodněné rozhodnutí do čtyř měsíců ode dne podání stížnosti. Neobdrží-li dotyčná osoba do konce uvedené lhůty odpověď na svou stížnost, má se za to, že stížnost byla zamítnuta, proti čemuž lze podat žalobu podle článku 91.“

Okolnosti předcházející sporu

- 5 Skutečnosti předcházející sporu jsou vylíčeny v bodech 5 až 39 napadeného rozsudku a lze je shrnout následovně.
- 6 Stéphane De Loecker byl ESVČ přijat na základě smlouvy uzavřené na dobu čtyř let jako dočasný zaměstnanec, aby od 1. ledna 2011 zastával funkci vedoucího delegace Evropské unie v Bujumburě (Burundi) (dále jen „delegace“) jakožto vyslaný zaměstnanec belgických diplomatických služeb.
- 7 V období od 10. do 14. června 2013 byla v delegaci provedena inspekce prostřednictvím společné mise útvaru podpory a hodnocení delegací ESVČ a generálního ředitelství Evropské komise (GŘ) „Rozvoj a spolupráce – EuropeAid“ (dále jen „hodnotící mise“). Návrh zprávy z hodnotící mise konstatoval závažné nedostatky v řízení delegace S. De Loeckerem jak na úrovni řídicí, tak organizační a v oblasti řešení sporů mezi členy personálu. K uvedenému návrhu bylo připojeno sedmáct doporučení, mezi nimi okamžité povolání S. De Loeckera zpět do ústředí ESVČ za účelem konzultace.
- 8 V období od 21. června 2013 do poloviny srpna 2013 generální ředitel ESVČ několikrát kontaktoval předsedu řídicího výboru belgického ministerstva zahraničních věcí kvůli situaci S. De Loeckera.
- 9 Dne 24. června 2013 vrchní ředitel telefonoval se S. De Loeckerem, aby ho informoval o jeho neodkladném povolání do ústředí ESVČ v Bruselu (Belgie).
- 10 Během schůzky, která se konala dne 27. června 2013, předal vrchní ředitel S. De Loeckerovi výňatek z návrhu zprávy z hodnotící mise obsahující hlavní závěry, které se ho týkaly.
- 11 Dne 4. července 2013 se v Bruselu konala schůzka, jíž předsedal výkonný ředitel oddělení „Afrika“ ESVČ a účastnilo se jí několik členů vedení ESVČ a S. De Loecker, aby projednali návrh zprávy z hodnotící mise. Na této schůzce byla S. De Loeckerovi poskytnuta lhůta pěti pracovních dnů k předložení písemných vyjádření. Stéphane De Loecker dále tvrdí, že na začátku schůzky byl předsedajícím informován o tom, že „zásadní rozhodnutí [povolat jej zpět do ústředí] již [bylo] přijato“.
- 12 Dne 7. července 2013 předal S. De Loecker své komentáře k návrhu zprávy z hodnotící mise.
- 13 Rozhodnutím vysokého představitele Evropské unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku (dále jen „vysoký představitel“), jednajícího jako orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS“) ze dne 15. července 2013, byl S. De Loecker s okamžitou účinností převeden do ústředí ESVČ v Bruselu, aby tam zastával místo na ředitelství lidských zdrojů GŘ pro administrativu a finance ESVČ. Poslední bod odůvodnění tohoto rozhodnutí uvádí, že toto rozhodnutí bylo přijato s ohledem na zjištění učiněná po provedení několika misí v delegaci, k nimž došlo v letech 2012 a 2013, včetně hodnotící mise, které odhalily závažná pochybení při řízení delegace, jejichž důsledkem je mimo jiné riziko negativního dopadu na provádění politik spolupráce a rozvoje Unie.
- 14 Dne 23. srpna 2013 podal S. De Loecker proti tomuto rozhodnutí návrh na předběžné opatření a žalobu na neplatnost tohoto rozhodnutí. Tento návrh a žaloba byly zapsány do rejstříku pod čísly F-78/13 R a F-78/13. Usnesením ze dne 12. září 2013, De Loecker v. SEAE (F-78/13 R, EU:F:2013:134), předseda Soudu pro veřejnou službu Evropské unie návrh na předběžné opatření zamítl. Rozsudkem ze dne 13. listopadu 2014, De Loecker v. ESVČ (F-78/13, EU:F:2014:246), Soud pro veřejnou službu zamítl žalobu na neplatnost.

- 15 Dopisem ze dne 9. prosince 2013 předal S. De Loecker na základě článků 12a a 24 služebního řádu vysokému představiteli dokument, nadepsaný „Stížnost“, v němž upozornil na psychické obtěžování ze strany vrchního ředitele a žádal o zahájení vnitřně-správního šetření (dále jen „žádost o pomoc“).
- 16 Dopisem ze dne 20. prosince 2013 potvrdil vysoký představitel přijetí žádosti o pomoc a S. De Loeckera informoval o jejím předání GŘ Komise „Lidské zdroje a bezpečnost“, aby ji vyřídilo ve spolupráci s útvary ESVČ „v příslušné lhůtě stanovené služebním řádem“.
- 17 Téhož dne vysoký představitel jakožto OOUPS informoval S. De Loeckera o svém rozhodnutí ukončit jeho smlouvu dočasného zaměstnance s účinností od 31. března 2014. Stéphane De Loecker podal dne 28. března 2014 proti tomuto rozhodnutí žalobu na neplatnost, kterou Soud pro veřejnou službu zamítl rozsudkem ze dne 9. září 2015, De Loecker v. ESVČ (F-28/14, EU:F:2015:101).
- 18 Rozhodnutím ze dne 14. dubna 2014 vysoký představitel jednající jako OOUPS zamítl žádost o pomoc. V tomto rozhodnutí vysoký představitel uvedl, že vzhledem k tomu, že žádost o pomoc obsahovala obvinění směřující proti vrchnímu řediteli, byl vyřízením spisu pověřen Úřad Komise pro vyšetřování a disciplinární opatření (IDOC), a že IDOC, který měl za to, že je na základě písemností ve spise dostatečně informován, dospěl k závěru, že není nezbytné zahájit vnitřně-správní šetření.
- 19 Dne 14. července 2014 podal S. De Loecker na základě článku 90 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí zamítajícímu jeho žádost o pomoc. Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím výkonného generálního tajemníka ESVČ ze dne 14. listopadu 2014.
- 20 Návrhem došlým kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 24. února 2015 podal S. De Loecker žalobu znějící na zrušení rozhodnutí vysokého představitele ze dne 14. dubna 2014 o zamítnutí jeho žádosti o pomoc.
- 21 Rozsudkem ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), Soud pro veřejnou službu toto rozhodnutí zrušil z důvodu uvedeného v bodě 45 tohoto rozsudku, že ESVČ v rozporu s čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) nedodržela právo S. De Loeckera být vyslechnut. Vycházel ze skutečnosti uvedené v bodě 44 uvedeného rozsudku, že ze spisu vyplývalo, že ESVČ se po obdržení žádosti o pomoc omezila na potvrzení jejího přijetí dne 20. prosince 2013 a v rámci vyřizování této žádosti nikdy S. De Loeckera nevyslechla před přijetím uvedeného rozhodnutí.
- 22 Dopisem ze dne 17. prosince 2015 S. De Loecker požádal ESVČ o sdělení opatření, která hodlá přijmout za účelem dosažení souladu s článkem 266 SFEU. Dopisy ze dne 26. února 2016 a 24. března 2016 tuto žádost zopakoval.
- 23 Dopisem ze dne 14. dubna 2016 ESVČ S. De Loeckerovi sdělila, že jeho stížnost je třeba zkoumat s ohledem na rozsudky Soudu pro veřejnou službu ze dne 13. listopadu 2014, De Loecker v. ESVČ (F-78/13, EU:F:2014:246), a ze dne 9. září 2015, De Loecker v. ESVČ (F-28/14, EU:F:2015:101), kterými byla „potvrzena“ rozhodnutí přijatá ESVČ týkající se jeho povolání do ústředí ESVČ v Bruselu, jakož i ukončení jeho smlouvy dočasného zaměstnance. ESVČ S. De Loeckerovi navrhla, aby odpověď podepsanou vysokým představitelem dne 14. dubna 2014 považoval za návrh odpovědi na jeho žádost o pomoc z důvodu obtěžování a aby jí sdělil skutečnosti, vyjádření, jakož i s nimi související důkazy, kterými chce doplnit veškeré písemnosti a vysvětlení, které již poskytl v rámci této původní žádosti, s cílem prokázat existenci indicií, které představují sebemenší důkaz o jednáních ze strany vrchního ředitele, jenž byl ve funkci k tomuto datu, které mohou odůvodnit jejich kvalifikaci jako obtěžování ve smyslu služebního řádu a odůvodňujících zahájení vnitřně-správního šetření vůči němu. Bylo upřesněno, že tento návrh představoval vyslechnutí S. De Loeckera ohledně úmyslu administrativy zamítnout jeho stížnost týkající se splnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153).

- 24 Dopisem ze dne 4. května 2016 odpověděl S. De Loecker vysokému představiteli a připomněl některé události.
- 25 Dopisem ze dne 12. července 2016 ESVČ S. De Loeckera informovala, že jeho žádost o pomoc bude opětovně přezkoumána útvary Komise v souladu s ujednáními, k nimž dospěla společně s Komisí. ESVČ dodala, že při tomto přezkumu bude na základě skutečností uvedených ve spise provedena analýza týkající se otázky, zda je nutné zahájit vnitřně-správní šetření, a že po provedení tohoto přezkumu mu bude sdělena odpověď OOUPS.
- 26 Sporným rozhodnutím generální tajemník ESVČ odmítl v rámci vyhovění rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153) žádost žalobce o pomoc podanou na základě článků 12a a 24 služebního řádu jako zčásti nepřípustnou a zamítl ji jako v každém případě neopodstatněnou.
- 27 Dne 10. ledna 2017 podal S. De Loecker proti spornému rozhodnutí stížnost na základě článku 90 služebního řádu. Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím OOUPS ze dne 3. května 2017.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 28 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 11. srpna 2017 podal S. De Loecker žalobu znějící jednak na zrušení sporného rozhodnutí a jednak na přiznání náhrady utrpěné nemajetkové újmy.
- 29 Na podporu svých návrhových žádání znějících na zrušení uvedl dva žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení článku 266 SFEU a druhý z porušení práva na obhajobu, konkrétně práva být vyslechnut, jakož i práva na přístup vyplývajícího z článku 41 Listiny.
- 30 Tribunál měl za to, že tyto dva žalobní důvody, prostřednictvím nichž S. De Loecker podle tohoto soudu tvrdil, že ESVČ tím, že jej v rámci předběžného posouzení nevyslechla, nesplnila řádné povinnosti vyplývající z rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), je třeba zkoumat společně.
- 31 Tribunál v bodě 56 napadeného rozsudku konstatoval, že ESVČ ze zrušení rozhodnutí ze dne 14. dubna 2014 jako důsledek vyvodila, že S. De Loecker měl být vyslechnut před přijetím tohoto rozhodnutí. Podle tohoto soudu přitom Soud pro veřejnou službu tím, že uvedl, že S. De Loecker mohl ESVČ přesvědčit, aby přijala odlišné rozhodnutí, a zejména zahájit vnitřně-správní šetření, měl za to, že vada, kterou bylo řízení stíženo, nenastala ve fázi řízení, na jehož konci ESVČ přijala konečné rozhodnutí, ale ve fázi, kdy IDOC prováděl analýzu, na jejímž základě přijal předběžnou zprávu o analýze.
- 32 Dále měl Tribunál v bodě 58 napadeného rozsudku za to, že tento výklad je v souladu s odůvodněním rozsudku ze dne 14. února 2017, Kerstens v. Komise (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74), který se na rozdíl od toho, co tvrdila ESVČ, v projednávaném případě použije.
- 33 Tribunál v bodě 65 napadeného rozsudku rozhodl, že „ESVČ tím, že v rámci analýzy předcházející zahájení vnitřně-správního šetření [S. De Loeckera] nevyslechla, nesplnila řádné povinnosti vyplývající z rozsudku [Soudu pro veřejnou službu ze dne] 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a porušila právo [S. De Loeckera] být vyslechnut“. Tribunál tudíž sporné rozhodnutí zrušil.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 34 Kasačním opravným prostředkem ESVČ navrhuje, aby Soudní dvůr:
- napadený rozsudek zrušil;
  - zamítl žalobu jako neopodstatněnou, pokud jde o návrh na zrušení sporného rozhodnutí, a
  - uložil S. De Loeckerovi náhradu nákladů řízení.
- 35 Stéphane De Loecker navrhuje, aby Soudní dvůr:
- odmítl kasační opravný prostředek jako nepřijatelný nebo jej přinejmenším zamítl jako zjevně neopodstatněný a
  - uložil ESVČ náhradu všech nákladů řízení;
  - podpůrně, pro případ, že by Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil, určil, že spor není ve stavu, v němž by o něm soudní řízení dovolovalo rozhodnout, vrátil věc Tribunálu a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K přípustnosti kasačního opravného prostředku

- 36 Stéphane De Loecker tvrdí, že kasační opravný prostředek je zjevně nepřijatelný z důvodu, že se ESVČ omezuje na zopakování argumentů rozvinutých jednak před Soudem pro veřejnou službu ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a jednak před Tribunálem. Kasační opravný prostředek tedy ve skutečnosti představuje návrh směřující k opětovnému přezkoumání žaloby podané k Tribunálu, a zejména novému posouzení skutkového stavu.
- 37 V této souvislosti je třeba připomenout, že z ustálené judikatury kromě toho vyplývá, že pokud účastník řízení zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou být právní otázky přezkoumané v prvním stupni znovu projednány v řízení o kasačním opravném prostředku. Jestliže by totiž účastník řízení nemohl tímto způsobem založit svůj kasační opravný prostředek na žalobních důvodech nebo argumentech již použitých před Tribunálem, bylo by řízení o kasačním opravném prostředku zčásti zbaveno smyslu (viz rozsudek ze dne 28. července 2011, Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise, C-474/09 P až C-476/09 P, nezveřejněný, EU:C:2011:522, bod 60 a citovaná judikatura).
- 38 Vzhledem k tomu, že ESVČ Tribunálu vytýká, že v rámci posouzení rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153) provedl nesprávný výklad článku 41 Listiny, skutečnost, že ESVČ opakuje argumentaci, kterou již uplatnila v prvním stupni, nečiní tuto argumentaci nepřijatelnou.
- 39 Z toho vyplývá, že kasační opravný prostředek je přípustný.

K věci samé

- 40 ESVČ uplatňuje na podporu svého kasačního opravného prostředku jediný důvod. Prostřednictvím tohoto důvodu tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 65 napadeného rozsudku rozhodl, že ESVČ tím, že nevyslechla S. De Loeckera v rámci předběžné analýzy předcházející zahájení vnitřně-správního šetření, nesplnila řádně povinnosti vyplývající z rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a porušila právo S. De Loeckera být vyslechnut.
- 41 Tento důvod kasačního opravného prostředku se skládá ze tří částí, které vycházejí v podstatě zaprvé z toho, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že S. De Loecker byl vyslechnut, zadruhé z nesprávného výkladu rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a zatřetí z pochybení Tribunálu spočívajícího v tom, že v projednávané věci použil odůvodnění vyplývající z rozsudku Tribunálu ze dne 14. února 2017, Kerstens v. Komise (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74), aby podpořil svůj výklad výše uvedeného rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153).

K první části jediného důvodu kasačního opravného prostředku

- 42 V rámci první části tohoto důvodu ESVČ Tribunálu v podstatě vytýká, že nezohlednil postup, který byl dodržen, ani skutečnost, že ESVČ S. De Loeckera vyslechla, když mu poskytla příležitost předložit veškeré doplňující informace k jeho původní stížnosti před tím, než byl spis opětovně předložen útvarům Komise, aby provedly předběžnou analýzu.

– Argumentace účastníků řízení

- 43 ESVČ v podstatě tvrdí, že za účelem splnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), pokračovala v řízení na základě informací poskytnutých S. De Loeckerem v jeho původní stížnosti podané dne 9. prosince 2013. Upřesňuje, že S. De Loeckerovi nicméně umožnila, aby před opětovným předložením spisu příslušným útvarům Komise a IDOC pro účely nové předběžné analýzy předložil veškeré doplňující informace, které si přál, týkající se této stížnosti. ESVČ má za to, že tím, že S. De Loeckerovi toto umožnila, mu poskytla příležitost být vyslechnut před novým předběžným posouzením spisu IDOC, a tedy před přijetím sporného rozhodnutí. Tribunál přitom tuto skutečnost podle ní v rámci své analýzy nezohlednil.
- 44 ESVČ dále upřesňuje, že měla za to, že pro účely předběžné analýzy je vhodnější požádat S. De Loeckera o opětovné předložení jeho písemného stanoviska, případně doplněného o další informace, než aby pouze opětovně předal příslušným útvarům administrativy původní stížnost nebo S. De Loeckera vyslechl bezprostředně po provedení první předběžné analýzy. Vzhledem k neexistenci nových skutečností by tyto útvary zjevně nedospěly k výsledku odlišnému od výsledku prvního přezkumu. Vzhledem k tomu, že S. De Loecker neuvedl žádnou novou skutečnost, nemusel být v rámci nové předběžné analýzy vyslechnut podruhé.
- 45 ESVČ připomíná, že v projednávaném případě nepřenesla na IDOC své pravomoci a v podstatě upřesňuje, že z tohoto důvodu přísluší pouze jí, jakožto OOUPS, aby zajistila dodržování práva být vyslechnut. Upřesňuje, že pokud není vyloučeno, že IDOC v rámci takové analýzy konstatuje nesrovnalosti nebo bude mít za to, že je třeba objasnit určité skutečnosti u osoby, která podala stížnost, může tento úřad ESVČ navrhnout, aby požádala stěžovatele o předložení doplňujících informací. Takový postup však nespadá do působnosti práva být vyslechnut a práva na obhajobu, ale týká se šetření věci.

- 46 ESVČ z výše uvedených skutečností vyvozuje, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že právo být vyslechnut, které vyplývá z čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, se uplatní při přijímání přípravného aktu. Rovněž se dopustil pochybení tím, že nezohlednil skutečnost, že S. De Loecker byl vyslechnut před provedením nové předběžné analýzy spisu IDOC.
- 47 V odpovědi na to S. De Loecker tvrdí, že v rámci zkoumání jeho žádosti o pomoc nebyl nikdy užitečně vyslechnut.
- 48 Stéphane De Loecker zejména poznamenává, že v projednávaném případě předal ESVČ dopis předsedy řídicího výboru ministerstva zahraničních věcí Belgického království potvrzující různé skutečnosti uváděné na podporu jeho žádosti o pomoc. Tvrdí, že vzhledem k tomu, že nebyl IDOC vyslechnut, nemohl tyto skutečnosti před tímto úřadem uplatnit, ani předat kopii tohoto dopisu poslední uvedenému, ani požádat, aby byl autor uvedeného dopisu vyslechnut během vnitřně-správního šetření. Tribunál měl tedy podle něj správně za to, že bylo porušeno jeho právo být užitečným a účinným způsobem vyslechnut před tím, než ESVČ zamítla jeho žádost o pomoc.

– Závěry Soudního dvora

- 49 Zprvve v rozsahu, v němž ESVČ Tribunálu vytýká, že nezohlednil skutečnost, že S. De Loeckera vyslechl, tím, že mu poskytla příležitost předložit všechny doplňující informace k jeho původní žádosti před opětovným předložením spisu příslušným útvarům Komise k provedení předběžné analýzy, je třeba konstatovat, že Tribunál v bodě 49 napadeného rozsudku tuto skutečnost uvedl před tím, než upřesnil, zejména v bodě 57 tohoto rozsudku, že k vadě, kterou bylo řízení stíženo, došlo ve fázi řízení, v níž IDOC prováděl předběžnou analýzu, na základě níž IDOC přijal předběžnou zprávu o analýze pro ESVČ.
- 50 Zadruhé v rozsahu, v němž ESVČ tvrdí, že Tribunál tím, že měl za to, že se právo být vyslechnut uplatní v rámci postupu přijímání přípravného aktu, opomněl skutečnost, že ESVČ nepřenesla své pravomoci na IDOC, je třeba konstatovat, že z bodů 57, 59 a 65 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál měl za to, že S. De Loecker měl být vyslechnut během šetření vedeného IDOC, tedy ve fázi řízení, kdy tento úřad prováděl předběžnou analýzu, na základě které vypracoval předběžnou zprávu o analýze.
- 51 Tribunál tedy neopomněl zohlednit skutečnosti uváděné ESVČ, ale pouze z nich vyvodil jiné právní důsledky.
- 52 Z toho plyne, že první část jediného důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K druhé a třetí části jediného důvodu kasačního opravného prostředku

- 53 Druhá část jediného důvodu kasačního opravného prostředku směřuje proti bodům 55 až 57 napadeného rozsudku. V této části ESVČ v podstatě tvrdí, že Tribunál provedl nesprávný výklad rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153). Tribunál podle ní provedl nesprávný výklad tohoto rozsudku v tom smyslu, že ESVČ ukládá povinnost vyslechnout S. De Loeckera ve fázi předběžné analýzy.
- 54 Ve třetí části jediného důvodu kasačního opravného prostředku má ESVČ v podstatě za to, že se Tribunál dopustil nesprávného posouzení tím, že na projednávanou věc použil odůvodnění vycházející z rozsudku Tribunálu ze dne 14. února 2017 Kerstens v. Komise, (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74). Tvrdí, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že na rozdíl od věci, ve které byl vydán

tento rozsudek a jež se týkala práva být vyslechnut během vnitřně-správního šetření, se věc dotčená v projednávané věci týká údajného porušení tohoto práva během předběžné analýzy provedené útvary Komise jménem ESVČ, která předchází vnitřně-správnímu šetření.

– *Argumentace účastníků řízení*

- 55 ESVČ v podstatě tvrdí, že výklad rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), provedený Tribunálem je nesprávný, neboť Tribunál měl nesprávně za to, že tento rozsudek ukládal ESVČ vyslechnout S. De Loeckera již ve fázi předběžné analýzy prováděné IDOC. ESVČ má přitom za to, že Soud pro veřejnou službu v bodech 44 až 49 uvedeného rozsudku pouze konstatoval, že ESVČ porušila právo S. De Loeckera být vyslechnut před přijetím sporného rozhodnutí, kterým bylo skončeno řízení, aniž mu bylo vyhověno, a jeho stížnost tím byla zamítnuta. Soud pro veřejnou službu měl tudíž podle ní za to, že povinnost vyslechnout S. De Loeckera měla být dodržena před přijetím konečného rozhodnutí ESVČ, tedy nutně po provedení předběžné analýzy spisu IDOC.
- 56 ESVČ zaprvé tvrdí, že tato předběžná analýza není aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení, který by měl dopad na práva S. De Loeckera, ale interním aktem čistě přípravné povahy, který umožňuje OOUPS posoudit, zda je třeba zahájit vnitřně-správní šetření, či nikoliv. V tomto ohledu se opírá o rozsudek ze dne 12. července 2012, Komise v. Nanopoulos (T-308/10 P, EU:T:2012:370, bod 85). Pokud OOUPS rozhodne, zda zahájí vnitřně-správní šetření, zohlední řadu skutečností, včetně předběžné analýzy provedené IDOC. Podle ESVČ to tedy není předběžná analýza, která se nepříznivě dotýká dotčené osoby, ale rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc. OOUPS přitom před přijetím posledně uvedeného rozhodnutí tuto osobu vyslechne, přičemž ta má příležitost uplatnit veškeré argumenty a předložit všechny dokumenty, které při podání žádosti o pomoc nebyly předloženy.
- 57 Zadruhé ESVČ uvádí, že jí jakožto OOUPS přísluší zajistit dodržování práva být vyslechnut před přijetím konečného rozhodnutí. IDOC tak zajišťuje pouze asistenční službu v rámci správního ujednání (Service-Level Arrangement – SLA) uzavřeného mezi ESVČ a příslušnými útvary Komise.
- 58 Zatřetí ESVČ uvádí, že ani z přílohy IX služebního řádu týkající se disciplinárního řízení, ani z čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny nevyplývá, že se právo být vyslechnut uplatní již ve fázi předběžné analýzy případu.
- 59 Poté, co ESVČ poskytla S. De Loeckerovi příležitost předložit všechny doplňující skutkové poznatky na podporu jeho stížnosti na obtěžování, měla v projednávané věci na základě předběžné analýzy provedené IDOC a jím vydaného doporučení za to, že spis neobsahuje dostatečné informace, které by alespoň v základech dokládaly, že byl obtěžován. ESVČ v důsledku toho S. De Loeckera informovala, že se nejeví jako odůvodněné zahájit vnitřně-správní šetření proti osobě, která se vůči němu údajně dopustila obtěžování. ESVČ má za to, že nebylo namístě S. De Loeckera opětovně vyslechnout v tomto stadiu řízení. ESVČ naproti tomu tvrdí, že pokud by bylo rozhodnuto o zahájení takového šetření, měl by S. De Loecker příležitost být vyslechnut, tj. předložit doplňující informace a připomínky během a zejména před skončením vnitřně-správního šetření.
- 60 Prostřednictvím třetí části jediného důvodu kasačního opravného prostředku ESVČ v podstatě tvrdí, že odůvodnění rozsudku Tribunálu ze dne 14. února 2017, Kerstens v. Komise (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74), na které odkazuje bod 58 napadeného rozsudku, nelze použít na projednávanou věc.
- 61 ESVČ uvádí, že rozsudek Tribunálu ze dne 14. února 2017, Kerstens v. Komise (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74), se týkal otázky, zda disciplinárnímu řízení, které bylo zahájeno proti dotčenému úředníkovi Unie, mělo předcházet vnitřně-správní šetření. ESVČ má za to, že Tribunál v tomto rozsudku rozhodl, že Komise nedodržela vlastní prováděcí pravidla, když zahájila disciplinární

řízení, aniž provedla předchozí vnitřně-správní šetření, během něhož měl být dotčený úředník vyslechnut. Projednávaný případ se přitom zjevně liší od případu, o který se jednalo ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, a to ze dvou důvodů. ESVČ uvádí, že pokud by bylo vnitřně-správní šetření zahájeno, směřovalo by proti údajnému pachateli obtěžování, a nikoliv proti S. De Loeckerovi. A dále v projednávané věci nebylo zahájeno ani vnitřně-správní šetření ani disciplinární řízení.

- 62 Tribunál tedy tím, že na projednávanou věc použil odůvodnění rozsudku Tribunálu ze dne 14. února 2017, *Kerstens v. Komise* (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74), podle níž zaměnil jednotlivé fáze řízení, a sice předběžnou analýzu, vnitřně-správní šetření, předběžné disciplinární řízení a disciplinární řízení.
- 63 Stéphane De Loecker zpochybňuje opodstatněnost argumentace ESVČ týkající se výkladu odůvodnění rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, *De Loecker v. ESVČ* (F-34/15, EU:F:2015:153).
- 64 Stéphane De Loecker má dále za to, že argumentace ESVČ týkající se nepoužitelnosti rozsudku Tribunálu ze dne 14. února 2017, *Kerstens v. Komise* (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74), na projednávanou věc je zjevně nepřijatelná, neboť ESVČ neuvádí žádný relevantní důkaz za tímto účelem a v každém případě tuto argumentaci zpochybňuje.

– *Závěry Soudního dvora*

- 65 Tribunál měl v bodě 65 napadeného rozsudku za to, že S. De Loecker měl být vyslechnut během první fáze řízení, a sice ve fázi, ve které IDOC provádí předběžnou analýzu, na jejímž základě přijímá zprávu obsahující doporučení týkající se existence či neexistence alespoň neúplného důkazu o obtěžování, což je podmínka nezbytná pro zahájení vnitřně-správního šetření.
- 66 Především je třeba připomenout, že osoba, která podala na základě článků 12a a 24 služebního řádu žádost o pomoc z důvodu, že byla psychicky obtěžována, se může dovolávat práva být vyslechnut stran skutečností, které se jí týkají, a to z titulu zásady řádné správy (obdobně viz rozsudek ze dne 4. dubna 2019, *OZ v. EIB*, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 50).
- 67 Článek 41 odst. 2 písm. a) Listiny totiž stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.
- 68 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (obdobně viz rozsudek ze dne 4. dubna 2019, *OZ v. EIB*, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 53 a citovaná judikatura).
- 69 Dále je třeba upřesnit, že právo být vyslechnut sleduje dvojí cíl. Jednak slouží šetření věci a co nejpřesnějším a nejsprávnějším zjištění skutkových okolností a jednak umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo zda bude mít takový, či jiný obsah (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. července 2014, *Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 38 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 11. prosince 2014, *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, body 37 a 59).

- 70 V projednávané věci představuje sporné rozhodnutí, kterým ESVČ zamítla žádost o pomoc, podanou S. de Loeckerem na základě článků 12a a 24 služebního řádu, vůči němu přijaté individuální opatření, které se jej nepříznivě dotýká, ve smyslu čl. 41 odst. 2 Listiny.
- 71 Jak uvedl Tribunál v bodě 59 napadeného rozsudku a jak uvedla ESVČ v kasačním opravném prostředku, právě na základě předběžné analýzy provedené IDOC přijal tento útvar sporné rozhodnutí, které odráží závěry této analýzy. Pokud jde o podrobnou úpravu toho, jak je tato analýza prováděna, je třeba upřesnit, že podle přílohy 6 dohody o úrovni služby uzavřené mezi ESVČ a GR „Lidské zdroje a bezpečnost“ s číslem Ares (2013)859A35 platí, že byť ESVČ zůstává OOUPS, který přijímá konečné rozhodnutí, přísluší IDOC, aby provedl „operativní“ část řízení.
- 72 Jak bylo uvedeno v bodech 24 a 25 tohoto rozsudku, S. De Loecker byl vyslechnut před tím, než IDOC přistoupil k analýze. Naproti tomu nebyl vyslechnut ani v rámci předběžné analýzy IDOC, ani před tím, než poslední uvedený zaslal ESVČ svá doporučení, ani před tím, než tato služba přijala sporné rozhodnutí.
- 73 Vzhledem k tomu, že ESVČ přijala toto rozhodnutí na základě předběžné analýzy, jakož i doporučení IDOC, měla přitom zajistit dodržení práva S. De Loeckera být vyslechnut poskytnutím příležitosti k uplatnění jeho připomínek a případně poskytnutím dodatečných informací v rámci šetření vedeného IDOC. Jeho vyslechnutí by totiž mohlo případně vést IDOC k odlišným závěrům, což by mohlo mít za následek zahájení vnitřně-správního šetření.
- 74 Toto posouzení podporuje okolnost, že takové rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o pomoc v rámci stížnosti na psychické obtěžování, jako je sporné rozhodnutí, může mít pro dotčenou osobu závažné důsledky, že psychické obtěžování může mít mimořádně ničivé účinky na zdravotní stav této osoby a případné uznání existence takového obtěžování administrativou může mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení dotčené osoby.
- 75 Tribunál proto neporušil čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny a neprovedl nesprávný výklad rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), když měl za to, že bylo porušeno právo S. De Loeckera být vyslechnut.
- 76 Pokud jde o třetí část jediného důvodu kasačního opravného prostředku, která se týká odůvodnění Tribunálu vztahujícího se k rozsudku ze dne 14. února 2017, Kerstens v. Komise (T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74), stačí uvést, že jak vyplývá z použití slov „mimoto“ v bodě 58 napadeného rozsudku, jedná se o odůvodnění Tribunálu uvedené pouze pro doplnění. Za těchto podmínek musí být třetí část jediného důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako irelevantní.
- 77 Z toho vyplývá, že druhou část jediného důvodu kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout jako neopodstatněnou a jeho třetí část jako irelevantní, a tudíž kasační opravný prostředek zamítnout.

K nákladům řízení

- 78 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhradu nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že S. De Loecker požadoval náhradu nákladů řízení a ESVČ neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ) se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.